

Posudek vedoucího bakalářské práce Lindy Tvrdíkové
Motiv města ve vybraných prózách Bohumila Hrabala

Práce Lindy Tvrdíkové ukazuje tvorbu Bohumila Hrabala jako výrazně „exteriérovou“, tj. zasazenou do konkrétních prostorových souvislostí a pojmenování. Z rozsáhlého portfolia spisovatelových textů si autorka vybrala k analýze šest povídek z knih *Perlička na dně* (1963) a *Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet* (1965) a prózy *Něžný barbar* (1974) a *Příliš hlučná samota* (1977).

S oporou o literaturu předmětu posledních dvou dekad („poetika míst“ D. Hodrové, Hrbatův exkurs o prostorách a místech a Málkova typologie města v meziválečné literatuře) zjišťuje autorka bakalářské práce na prvních Hrabalových povídkách fakticitní, téměř „topografický“ popis prostoru, a to jak v jeho takřikajíc toponomastickém rozměru (povídky *Večerní kurs*, *Baron Prášil*), tak v nepojmenovaném, ale věcně místními konkréty prosyceném dějovém ovzduší (*Fádní odpoledne*, *Emánek* – zde jde zjevně o prostor pražské Libně, dnešní Zenklovy třídy a Elsnicova náměstí, kde stojí done dávna chátrající, nyní opravovaná budova bývalého paláce Svět).

Prózy *Kafkárna* a *Zrada* zrcadel vyznačuje dle L. Tvrdíkové na jedné straně fantaskní (autorka říká „existenciální“) pojetí chronotopu, na straně druhé juxtapozice dvou míst prostřednictvím „kolážové“ techniky střihu. Hrabal zde nadále užívá realitní pojmenování ulic, kostelů či náměstí, ale „přeludovým“ či filmově kombinujícím postupem ruší iluzi představitelného obrazu skutečnosti a zvýrazňuje tak literárnost výsledného tvaru i v zapojení prostorově-místních proporcí.

Ve způsobu, jakým Hrabal zachází s motivem města v prózách ze sedmdesátých let *Něžný barbar* a *Příliš hlučná samota*, určuje L. Tvrdíková „větší jednotu jednotlivých koncepcí“ (s. 41) a v jejím čtení se prosazuje nejen ohled k hrabalovským autobiografickým východiskům, ale především vztah tzv. vysokého a nízkého, středu a okraje, slučování protikladů.

Rozbor vytčeného motivu u Hrabala byl v této práci toliko nastíněn, problematika je jednak rozsáhlejší, jednak nuancovanější, ale autorka nevydává svůj výzkum za komplexní. V mnoha případech sice zůstala na rovině excerpt nebo evidencí jednotlivých jevů, současně se však nikde nenechala strhnout k „domýšlení“ či navazování na Hrabalův narativ, který je v tomto ohledu obzvlášť svůdný. Kapitolou o *Příliš hlučné samotě* (s. 35–39) navíc ukázala, že je schopna původní a nápadité analýzy. Její bakalářskou práci rád doporučuji k obhajobě.